

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: BERLIN
Copyright © Bea Setton, 2022

Copyright © 2022 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SETTON, BEA

Berlin: un dușman în oraș/Bea Setton. - București:
Prestige, 2023
ISBN 978-630-6506-96-5

821.111

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală
sau parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citadelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare
pentru recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Bea Setton

BERLIN

UN DUȘMAN ÎN ORAȘ

Traducere de
Răzvan Christian Țuculescu

PRESTIGE
București – 2023

Cuprins

1. Un nou început.....	11
2. Un dușman în oraș.....	27
3. Estella	38
4. Richard Grausam	54
5. Prieteni noi și iubiri vechi	60
6. Bărbați	77
7. "Urechea absolută"	96
8. Sub asediu	111
9. "Cele mai dragi bunuri ale sufletului"	135
10. Dreptate de justițiar	146
11. Curățenie	159
12. Foișorul Titaniei	173
13. Poftă de kebab.....	177
14. LSD și gnocchi	189
15. Având grijă.....	200
16. Oportunități ratate	204
17. Spätigate.....	215
18. Reîntoarsă în Berlinul de Vest.....	227
19. Petrecerea	237
20. Kommissar Faccini	246
21. Dădaca falsă	260
22. Lucky.....	274
23. Un cadou	279
Mulțumiri	285

Un nou început

Am ajuns la Berlin la începutul lunii februarie, înainte ca rușinea și vinovăția care clocoteau undeva, jos, în stomacul meu să devină simptomatice. Aceste sentimente erau disproporționate, în raport cu evenimentele care le generaseră: mărturisirea făcută la beție, fără să fiu recompensată, unui bărbat după care tânjeam de un an de zile; o ceartă cu o colegă de apartament, în legătură cu o pisicuță negăsită; o demisie inexplicabilă, urmată de refuzul de a citi măcar e-mailurile dureroase ale șefului meu. Nimic care să se profileze în retrospectiva vieții mele, nimic de care să-mi amintesc prea mult timp - doar genul de neglijență și comportament de rutină care pătează încet totul.

Îmi ruinam viața un pic în fiecare zi și deși văd acum că aceste lucruri erau răscumpărabile, întotdeauna mi s-a părut mai atrăgător să pornesc de pe o pagină curată decât să amendez o primă încercare imperfectă. M-am mutat din Londra fără să spun nimănui că plec, fără să-mi iau rămas-bun de la oamenii pe care îi cunoșteam. Berlinul este un loc în care e ușor să o iei de la capăt, deoarece toată lumea pare că abia a sosit. Oamenii chiar se îmbracă de parcă ar fi cocoțați pe pervazul unei lungi călătorii, cu genți cu centură și bandane, și recipiente de tablă prinse de rucsacuri cu infrastructuri complexe. Când

am ajuns în Berlin prima dată, am găsit orașul șocant de murdar. Nu într-un mod pitoresc, de modă veche - nu vă gândiți la noroi sau la baligă pastorală, la genul de mizerie organică ce necesită o spălare temeinică, făcută cu un săpun tare, după o zi lungă de promenadă. Mă refer la gunoiul deprimant, modern, la coeficientul paradoxului de prea puțin și prea mult: colțuri urâte cu doze de iaurt și pungii de plastic nemuritoare, adidași și saltele vechi și spongioase îmbibate cu substanțe scârboase și greu de definit, acoperite cu cioburi de sticlă sclipitoare.

Primul meu apartament a fost în Kreuzberg, o zonă săracă din vestul vechi, un *Szeneviertel* (cartier cool) lângă Kottbusser Tor. Berlinezii porecliseră cu afecțiune zona „Kotti”, ceea ce mi-a fost util ca mnemotehnică, atunci când încercam să-mi amintesc cuvântul german pentru vomă: *kotzen*. Apartamentul se afla deasupra unei clinici de metadonă, iar intrările și ieșirile mele erau asistate de un grup liniștit de dependenți cu părul de paie, cu pupile albastre ieșind puternic în evidență, care se rostogoleau liber în ochii albicioși ca oul. Nu miroseau a nimic și nu încercau niciodată să prindă ușa când se închidea în urma mea. Se amestecau sau se ridicau în picioare ca să mă lase să trec, apoi se reșezau în cea mai caldă configurație pe care o permitea pragul ușii.

Nu era frumos acolo. Scara nu avea deloc ferestre și mirosea a canalizare. Perdeaua de la duș se târa, ca și cum ar fi fost îngreunată de mușegai, iar toaleta trăgea apa doar cu jumătate de gură. Instalațiile sanitare erau atât de vechi, încât apa avea gust de sânge. Nu existau dulapuri, ci doar scări refolosite, stivuite cu haine și cărți, cu câteva trepte libere pentru mine. Băiatul de la care am închiriat-o

era un balerin austriac, care fusese cândva la universitate cu cineva pe care îl cunoșteam vag din circuitul cafenelilor londoneze. Avea aceeași mărime ca și mine, așa că i-am purtat toți pantofii și puloverele. M-am simțit repede ca acasă, ca un corb în turma întunecată de Adidas și pulovere de băieți răi din Kreuzberg.

În primele zile acolo, existența mea a fost extrem de limitată: am luat U-Bahn-ul spre est, spre cursul de germană. Primele două ore erau de gramatică, apoi aveam pauză, iar ultimele două ore erau dedicate exercițiilor audio și de vorbire. În A1.1, clasa de începători absoluți, erau doar șapte elevi, iar trei dintre ei purtau o variantă derivată a numelui Catherine. Katya era din Sankt Petersburg și se referea cu subînțeles la prietenul ei brutar spaniol ca fiind „Chorizo”. Când am întâlnit-o pentru prima dată, avea părul castaniu, des și lung până la brâu, cu care se juca în mod constant - scoțând în evidență vârfulurile despicate sau ciufulindu-l ca o vrăbiuță neliniștită și lucioasă - însă după câteva luni și-a făcut părul bob și arăta mult mai „berlineză”, dar își pierduse farmecul gesturilor de actriță. Mai era Catalina din Caracas, care scăpase de comunismul lui Maduro, împreună cu prietenul ei Luis. El era opusul ei fizic: ea, mică, cu gropițe și voluptuoasă; el, înalt, unghiular și împrăștiat. Amândoi erau doctori și lucrau în ture alternative la McDonald's de pe Hermannstraße, o intersecție aglomerată din apropierea școlii noastre de limbi străine din cartierul muncitoresc Neukölln. Bătrâna de la care închiriaseră o cameră era intolerantă la mirosuri și le interzisese să gătească ceva în ulei. Prăjitul era singurul fel de gătit pe care îl cunoșteam, iar în primele

săptămâni arătau atât de epuizați, încât Katya s-a apucat să le aducă resturi de pâine de la brutăria Chorizo. Apoi mai era Kat din Suedia, cu o freză în franjuri tăiată la re-pezeală și un corp necomplicat și fără sex-appeal. Ea a devenit importantă abia mai târziu.

După orele de curs, mergeam cu U-Bahn-ul spre vest, spre casă, pentru a memora mai târziu liste de cuvinte în limba germană, așezată comod în dormitorul balerinului. Când mă plictiseam, mă duceam la Karma Rösterei, cafeneaua de după colț. Era un fel de local lipsit de importanță unde se comercializa lapte vegetal – deși ieșea în evidență pe strada cu baruri de shisha și chioșcuri, care vindeau toate cafele de calitate medie fiabilă la o treime din prețul espressourilor de la Karma. Mă duceam la Karma și comandam un latte de ovăz spumos, pe jumătate mortificată și pe jumătate încântată de singurătatea mea. Am memorat propoziții pe care le găseam poetice – „Ich konnte den Glute des Feuers spüren” (Simțeam strălucirea focului) – în speranța de a-i încânta pe viitorii interlocutori germani. Am repetat propoziții argotice pe care le auzisem prea des în U-Bahn – „Ich flitze mal zum Spandau rüber” (Trec pe lângă Spandau). Îmi plăcea sunetul locurilor din Berlin, în special, consonanța dintre Pankow și Spandau, capetele liniei U-Bahn, care până în ziua de azi au rămas pentru mine doar nume. Am sosit într-o iarnă care mi s-a părut prea friguroasă pentru a mă plimba, așa că în primele două luni am cunoscut orașul în constelații înclinate de stații de U-Bahn. Abia mai târziu, când vremea s-a încălzit destul de brusc în noaptea de 3 aprilie, am început să explorez și alte locuri. Dar mă grăbesc să descriu rutina mea în acele luni delicate de incubație. După cafea,

mergeam foarte des la cinema și mă antrenam cum să cer un bilet single: „Ein Ticket bitte! Und ein kleines süßes Popcorn.” (Un bilet, vă rog! Și o porție mică de popcorn dulce.) Întotdeauna luam cina târziu, după cinema. Mereu, la fel: *Rotkohl* (varză murată) cu muștar, urmată de ovăz crud și lapte de ovăz dulce, toate de la Denn's Bio Supermarkt. Mi-am petrecut mult timp pe telefon, dând click, glisând și reîmprospătând, plimbându-mă prin peisajul liniștitor de familiar al aplicațiilor. Aceasta a fost viața mea când am ajuns prima dată în Berlin. Am retrăit aceeași zi de fiecare dată, cu posibilitățile încorsetate de germana mea tensionată. M-am distrat foarte mult. Îmi plăcea să repet exact același lucru, simțindu-mă ca o balerină sau cu un cal puternic, știind cât de mult strălucește tinerețea și cât de multă poftă erupe – dar ținându-mă în frâu, predându-mă devreme și singură, bucurându-mă de precizia coregrafiei zilei următoare, alegând să fac doar atât, cu simetrie – iar și iar. Nu la infinit, însă. Acum era luna martie și contractul de închiriere era pe sfârșite, balerinul se întorcea de la Viena, iar eu trebuia să găsesc un nou spațiu de locuit. M-am gândit că ar fi o idee bună să locuiesc cu alte persoane, așa că am aplicat pentru o serie de *Wohn-gemeinschaften* sau WGs.¹ Cele mai multe dintre anunțuri erau genul-standard de lucruri la care te așteptai: „Caut pe cineva curat și responsabil, numai profesioniști (îmi pare rău, studenți), 420 euro², prietenos” și am găsit rapid o cameră spațioasă la colțul străzii, lângă Kotti. Am împărțit apartamentul cu două dormitoare cu o polone-

1 Aceasta este ceea ce germanii numesc „flat-share”, deși *Wohn-gemeinschaft* înseamnă literalmente „comunitate de locuit”, ceea ce sună mai degrabă utopic.

2 Marijuana în argou.

ză, pe nume Ewa, care era foarte drăguță în zilele în care nu lua metamfetamină. În restul timpului, era fie absentă, zbatându-se pe techno într-o cameră întunecată, fie prea prezentă, plimbându-se prin apartament în timpul cumplitelor ei comedii. Metamfetamina o făcea paranoică și acuzatoare. Îmi trimitea mesaje în miez de noapte: „Hei, mi-ai văzut hanoracul roșu? Dacă l-ai împrumutat, sper că nu s-a pierdut, tatăl meu mi l-a dat. De asemenea, îmi lipsește un borcan cu semințe de floarea-soarelui. L-ai luat tu?” Ea verifica dacă aragazul era oprit și ușa încuiată și freca chiuveta ca și cum și-ar fi curățat sufletul. Am făcut greșea de a căuta pe Google „efectele secundare ale dependenței de metamfetamină” și am ajuns la un articol despre psihoza indusă de metamfetamină și la comportamentul violent pe care îl determină. După aceea, am început să-mi încui ușa dormitorului noaptea, trezindu-mă din somn pentru a verifica dacă era bine încuiată, din ce în ce mai nesigură care dintre noi era mai paranoică. După o perioadă de „probă” de două săptămâni, am renunțat la ideea de a avea un coleg de apartament și am început să-mi caut o locuință proprie.

Am aflat curând că ușurința cu care găsisem apartamentul balerinului și camera Ewei fusese un noroc de începător. Am vizitat mai multe apartamente și a trebuit să suport nenumărate interacțiuni ciudate și să smulg zâmbete false și convingătoare în locuri care miroseau a transpirație sau a creveți congelați care se dezghețau. Un bărbat înalt, cu picioare palide acoperite de fire de păr negru, mi-a arătat un studio luminos, în timp ce prietena lui se ascundea sub un morman de cearșafuri. Un italian fru-

mos, fără sprâncene, mi-a arătat un apartament pe care îl eviscerase și îl mobilase de la IKEA. În cele din urmă, am întâlnit o femeie care, în scopul acestei povești, va fi menționată doar prin inițialele ei, E. G. Căuta pe cineva care să-i preia atelierul timp de șase luni, timp în care ea se muta la Seattle pentru a urma un curs despre răspândirea și distribuția sângelui la Universitatea din Washington, ca parte a diplomei sale de criminologie. Ea a anunțat un „cuib drăguț, într-un cartier frumos”, în apropiere de stația de metrou Hermannstraße. A afirmat că apartamentul avea podea din lemn și „farmecul *Hinterhof*”, ceea ce însemna că dădea mai degrabă spre curtea interioară decât spre stradă. Clădirile vechi din Berlin au mai multe curți interioare, iar traiul într-un *Hinterhof* este un fel de compromis - apartamentele sunt uneori mai liniștite, de obicei, mai sigure, dar puțină lumină solară pătrunde în măruntaiele acestor curți. E. G. a precizat, totuși, că apartamentul ei nu numai că era foarte liniștit și sigur, dar era și foarte luminos, pentru că era căptușit cu trei ferestre foarte mari. A trebuit să fac o mulțime de scheme și de planuri pentru a securiza apartamentul. Totul a început cu acest e-mail:

„Dragă E.G.,

Mă numesc Daphne și sunt doctorandă în filosofie, mă mut din Londra la Berlin.³ Sunt interesată de apartamentul tău, sunt responsabilă și am grijă de casele și bunurile oamenilor.⁴ Sunt nefumă-

3 O minciună. La acea vreme mă recuperam după o serie de respingeri de la programe de masterat în filosofie. Nu fusese acceptată nicăieri.

4 Lucru adevărat ca dorință, dar în realitate fals.

toare și liniștită.⁵ Anunță-mă dacă încă mai cauți pe cineva.

Cu cele mai bune urări,
Daphne Ferber

P.S. Îmi cer scuze pentru e-mailul în limba engleză. Germana mea este, din păcate, la nivel de începător.”⁶

Acest e-mail a fost bine primit, așa cum știam că va fi. Oamenii par să aibă întotdeauna încredere în filosofi. Apartenența la această facultate specială este un fel de ștampilă de respectabilitate. Ceea ce mulți nu știu este că filosofii (în majoritate, bărbați) sunt niște maniaci murdari. Dacă un filosof ar răspunde la un anunț de-al meu, eu nici măcar nu aș băga în seamă. Aș presupune că este retardat din punct de vedere estetic și frustrat sexual și că mănâncă la micul dejun chestii oribile, pline de pește și de păr.

În acest caz, am profitat din plin de creditul deplasat acordat facultății mele, iar EG mi-a acordat un interviu. L-am vizitat locuința noaptea, așa că nu am putut să-mi dau seama cu adevărat despre lumină și despre ferestre. Apartamentul se afla la primul etaj. Intrarea mirosea a zmeură și a ciocolată albă. EG era foarte frumoasă: avea părul roșcat-închis și niște ochi verzi extraordinari, care păreau pictați cu acrilice - groși și pătați cu alb strălucitor. Era cu un cap mai mică decât mine, cu o față rotundă și prietenoasă, care o făcea să pară mai blândă decât aveam să aflui mai târziu că era. Era originară din Münster

5 Adevărat, dar doar până la cineva atractiv îmi oferă o țigară.

6 În acest punct al relației, foarte adevărat.

și se afla în ultimul an de doctorat în criminologie, dar dorința ei secretă și cea mai dragă (am descoperit mai târziu, când i-am citit jurnalul) era să devină actriță.

– Daphne, nu-i așa?! Oare îl pronunț bine?

– Da, este absolut perfect.

Și-a întins mâna; era mică, osoasă și puțin umedă și a fluturat nervos în a mea ca o pasăre prinsă în capcană.

– Te rog să intri, bine ai venit în cuibul meu confortabil.

În afară de coridor și de o mică baie fără ferestre, apartamentul era format dintr-o singură cameră mare, mărginită de trei ferestre foarte înalte care dădeau - așa cum a promis - spre curtea interioară. În ea se afla o mică bucătărie dotată cu un echipament foarte specific - ceva pentru a încălzi ciocolata, un dispozitiv pentru a curăța merele de miez, o cratiță specială în care să gătești sparanghelul. Germanii sunt foarte particularizați în privința sparanghelului. Așteaptă cu nerăbdare prima apariție a sparanghelului alb, care marchează începutul *Spargelzeit*, sezonul de recoltare dintre aprilie și iunie. EG mi-a explicat cum să gătesc ușor sparanghelul alb la aburi pentru a-i păstra textura solzoasă, apoi mi-a arătat cartea ei de bucate.

– Aceasta este cea mai bună rețetă de sparanghel de la bunica mea: cu crutoane de bacon și sos de smântână. Ți-o las. Te rog să nu o pătezi, dar dacă promiți că ai grijă de ea o poți folosi.

– Yum! Arată atât de bine! Cu siguranță, o voi face!

Am mințit. Era plină de rețete de mâncăruri cu mere și smântână pe care nu le-aș fi gătit nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Dulapurile ei erau înțesate cu obiecte moștenite - obiecte de cristal cu fundul gros și urât,

farfurii și supiere pictate. Restul camerei cuprindea o masă împinsă pe fereastră, un dulap simplu și un pat dublu. Abajururile erau din material roz cu buline, iar atmosfera generală era una de „frou-frou” confortabil. Am mâncat ciocolată în formă de inimă și am băut ceai de mentă. I-am povestit despre interesele mele filosofice și despre ambițiile mele în materie de limba germană. Mi-a sugerat că la întoarcerea ei din străinătate am putea înființa împreună un tandem lingvistic: ea m-ar ajuta cu limba germană, iar eu aș ajuta-o să-și îmbunătățească engleza. Am simțit că mă place, iar a doua zi mi-a spus că pot avea apartamentul dacă vreau.

Dar apartamentul nu îi aparținea lui EG, ea doar îl închiria. Aparținea, în schimb, unei anume Frau Marie Becker, din Cicerostraße 42, 10707 Berlin-Lichtenberg, pe care a trebuit să o întâlnesc înainte de a primi binecuvântarea finală. Am ajuns agitată, cu cinci minute întârziere și cu nasul curgând. Frau Becker mi-a oferit imediat un șervețel și a continuat să mă preseze. La prima vedere, sufrageria ei părea confortabilă și plină de semnele unei vieți fericite: suprafețe aglomerate cu fotografii ale nepoților, semne de creion pe unul dintre tocurile ușilor, marcând înălțimile acestora de-a lungul anilor. Se chinuse să se pregătească pentru vizita mea și adusese o tavă legată cu o panglică, o carafă cu suc de mere și un bol plin cu ouă Kinder. Dar apartamentul era rece, chiuvea din toaletă era plină de spirt spumos, iar când m-am așezat la masa din bucătărie, m-am trezit zgâriind distrată pete de mâncare veche de pe fața de masă unșuroasă. A început să decojească unul dintre ouăle Kinder și m-a întrebat unde locuiesc în prezent.

– Locuiesc chiar după colț de Kotti - Kottbusser Tor?

– Ah, da, da, cunosc zona Kotti.

Apoi a făcut o grimasă.

– Nu sunt mulți germani acolo!

S-a corectat, amintindu-și că nu eram de origine germană:

– Adică, nu sunt mulți europeni, cum ar fi francezi și germani. Și ai venit la Berlin ca să înveți germana, nu?! Nu ai venit să înveți turcește! Mai bine te muți în Kreuzberg, în partea europeană.

Mi-a oferit niște suc de mere și mi l-a turnat într-un pahar de vin, umplându-l până sus, astfel încât a trebuit să-mi cobor fața deasupra paharului și să-l aspir pentru a nu-l vărsa. În timp ce beam, mi-a povestit despre vizita ei la Paris și m-a întrebat despre starea diferitelor muzee celebre. Mi-a atribuit în mod greșit aspectul meu dezordonat unui șic boem francez. În mod clar, credea că sunt un fel de artistă, mergând chiar până la a lăuda Mișcarea franceză fauvistă, despre care nu știam nimic, dar m-a îndemnat să mă abțin să nu pictez direct pe pereți și mi-a spus de unde aș putea cumpăra materiale de artă bune. Nu m-am putut gândi cum să o corectez politicos în germană, așa că i-am răspuns în schimb cu un zâmbet vag și o tăcere nedumerită. Se pare că acest lucru a avut efect, pentru că EG mi-a spus câteva zile mai târziu că Frau Becker a decis să mă accepte ca sublocatar. Cred că adevăratul motiv pentru care a vrut să mă întâlnească în persoană a fost să se asigure că sunt un european alb „adevărat”.

EG și cu mine am sărbătorit noua mea sublocățiune în săptămâna următoare, cu *Sekt* (vin spumant german) de la supermarket și cu restul ciocolatelor în formă de ini-